

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 53. Num in inquisitione speciali interrogari possit de sociis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

alicubi statuta municipalia habeant quoad pœnas aliud, illi standum aſſerit Reiffenſt. *h. t. n. 223.*

Quæſt. 53. Num in inquisitione ſpeciali interrogari poſſit de ſociis.

R Esp. Præterea, quæ deſuper reſponderi ſolent *L. 2. r. 18.* inquirere poteſt Judex in ſocios criminis in caſibus, in quibus licita eſt interrogatio de ſociis, quos enumeratos vide per Gloſ. in *L. fin. c. de accuſat.* Marant. *l. c. n. 178.* De cætero dictum ſocii criminis non eſt ſufficiens ad inquirendum de ſocio, ubi fama de eo non præceſſit, quia ſocii criminis non ſunt perſonæ honeſtæ, nec fide dignæ, nec faciunt iudicium ſufficiens ad torturam, & inquisitio non fit, niſi præcedente fama vel iudicii, Marant. *l. c. n. 23.* neque ſocii criminis, utpote hoc ipſo criminoli, non poſſunt eſſe teſtes. *c. perſonæ. de reſt. c. 1. de confeſſ.* niſi tamen ſint crimina excepta, aut talia, quæ ex natura ſocium, requirant, Reiff. *h. t. n. 231. & 232.*

Quæſt. 54. In quo loco & quibus ſumptibus faciendâ inquisitio?

1. **R** Esp. Ad primum: Inquisitio faciendâ eſt in loco, ubi reus laborat infamia, Pirh. *n. 97. not. 3. Arg. c. qualiter & quando. 24. h. t. ibi enim melius inquiri poteſt de vita & accuſatione alicuius, ubi moratus eſt. c. 3. de elect. c. 3. & ſeq. de præſump.* Et poteſt quis eſſe infamatus in uno loco, & non in alio. Unde inquirendum in loco, ubi laborat infamiâ, Pirh. *l. c.*

2. **R** Esp. Ad ſecundum: Fit ea ſumptibus ſiſci, Marant. *l. c. n. 208.* cum Andr. de Iernia. Unde, dum dicit Pirh. *h. t. n. 53. not. 2.* quod, ſi inquisitores ſint in loco, ubi inquisitio propriis ſumptibus vivere debeant, alioquin modicos ſumptus ſuppeditare paratis, ad quos divertunt, quos ipſis non debent; non loquitur de Inquiſitoribus in inquisitione ſimplici criminali, ſed de inquiſitoribus ex officio talibus in inquisitione generali adhiberi ſolitis.

Quæſtio 55. An & qualiter ceſſet inquisitio, per ſupervenientem accuſationem?

1. **R** Esp. Primò: Dum antequam Judex formet inquisitionem, apparet citatus offenus, iſque interrogatus, num velit procedere ad accuſationem, declarat, quod ſic, impeditur inquisitio. Marant. *p. 6. tit. inquis. n. 38.* cum remedium ordinarium, quale eſt accuſatio, ceſſare faciat ſeu impediatur extraordinarium, quale eſt inquisitio, juxta *L. in provinciali. ff. de oper. nov. nunc.* dicitque Marant. cum Bald. in *L. ea quidem. in fin.* Bart. in *L. 3. §. fin. ff. de adulter.* in tantum id eſſe verum, ut etiam cotam alio Judice poſſit fieri accuſatio, & impediti cepta inquisitio coram alio. Nihilominus

2. **R** Esp. Secundò limitando id ipſum variè: ac primò quidem, accuſator ſuperveniens non facit ceſſare inquisitionem in caſibus, in quibus ſpecialiter de jure vel per ſtatutum (uti hodieum etiam communiter permittitur) licitum eſt inquiri in criminibus, v. g. in crimine lætæ majestatis, aliisque caſibus, de quibus Gloſ. & DD. in *L. 2. §. ſi publico. ff. de adulter.* cum remedium unum ordinarium non tollatur per aliud ordinarium, Marant. *n. 39. & 40.* Secundò, quando inquisitus datâ operâ aſſeſtaret & procuraret, ut ab aliquo accuſaretur cotam alio Judice, ad effectum impediendi inquisitionem, Marant. *n. 41.* cum Bald. & aliis. Tertio,

cum Judex, antequam inquireret, interrogaret offensum, an vellet accuſare, & iſ reſpondiſſet, quod non, Marant. *n. 42.* eò quod ut Bald. in *L. accuſationem. c. qui accuſare non poſſ. col. 1. Alex. in addit. ad Bart. in L. 3. §. fin. ff. de adult.* Quarto; quando proceſſum ſuper inquisitione etiam poſt accuſationem reo nihil opponente, Secus, ſi iſ oppoſuit, Marant. *n. 43.* cum Bald. in *L. 1. c. de furtis.* Quintò, ſi qui accuſat, prius denunciaſſet Judici, quod procederet ad inquirendum, contra talem, quia haberet ſuſpectum de crimine, ac proinde non ſuperfederet accuſatione, Marant. *n. 44.* cum Speculat. *tit. de inquis. §. nunc videndum. v. ult.* Sextò, quando Judex videret accuſationem ſuſpectam, v. g. propter colluſionem, Marant. *n. 45.* cit. aliis. Septimò, ſi accuſator fuit cauſa promovendi inquisitionem, ut quia ad ejus inquisitionem fuit formata inquisitio, cum tunc videatur elegiſſe viam inquisitionis, Marant. *n. 46.* cum Baldo in *L. ea quidem. c. de accuſat. col. fin. & Bart. in L. 3. §. fin. ff. de adult. col. 2.* Octavò, ſi probationes receptæ ſuper inquisitione; cum accuſatio illis ſuperveniens non tollat effectum earum, ſed ea remaneant in ſuo robore ad puniendum delictum, Marant. *n. 47.* Ac denique non procedit de jure canonico, ſecundùm quod inquisitio eſt remedium ordinarium; cum Judex poſſit inquirere, etiam non monito offenso ad accuſandum, Marant. *num. 48.* cum Card. in *Clem. ſepe §. fin. de V. §. 9. 3.*

Quæſt. 56. An & qualiter validetur inquisitio inepta per confeſſionem rei?

R Esp. Ad hoc breviter Marant. *l. c. n. 208.* Rex Angel. *ed. n. 178.* quod incipit *viſit adis*, cuius eſſe, ut abſolvatur inquisitus, & denuo poſtea ipte inquiratur.

Quæſt. 57. Quâ pœna puniatur delictum detectum & probatum via inquisitionis.

1. **R** Esp. Primò: Reum per viam inquisitionis convictum, vel crimen confeſſum poteſt Judex de jure canonico condemnare ad pœnam extraordinariam, ſeu pœnam tali crimini ordinariè ſtatuta mitiorem conſideratis perſonæ delinquentis meritis, & qualitate exceſſus; (niſi ſit tale crimen, quod propter irregularitatem, quam incurrit, ordinis executionem, aut beneficii retentionem etiam poſt peractam pœnitentiam impediret, v. g. homicidium, ſimonia; vel etiam, ut de Lugo *de jure & juſticia d. 37. n. 69.* niſi crimina ſint notoria, prout hæc expreſſè ſtatuuntur *c. inquisitionis. h. t.*) ex hac ratione ſuadente hanc moderationem ſeu mitius agendum, cum non ſit pars, quæ pœnam urgeat. Non tamen ad id teneretur Judex, cum *c. inquisitioni.* non dicatur: *debet vel tenetur.* ſed *poterit judicantis diſcretio moderari pœnam:* ac ita tenent Abb. in *c. ſuper de confeſſ. n. 10.* & Gonſal. *ibidem n. 7.* Quin etiam contrarium eſſe de conſuetudine communi tribunalium eccleſiaſticorum: contra de Lug. & Marant. *p. 4. n. 36.* dum abſolutè pronunciant de jure canonico non totam pœnam, ſed ordinariâ mitiorem eſſe imponendam; vicijus etiam in foro eccleſiaſtico condemnatur reus inquisitus convictus vel confeſſus ad pœnam juris ordinariæ, præſertim ubi qualitas delicti id exigit, ad exemplum & terrorem aliorum; teſtantur Gonſal. *l. c. n. 11.* Reiff. *h. t. n. 220.* qui etiam pro confirmatione hujus conſuetudinis tanquam rationalis citat. *c. fin. de celebrat. miſſar.* dum ibi Sacerdos per viam